

er saadan, at det bliver til Forargelse for Børnene. Det er en meget vanskelig Sag, og Værgeraadsløven er jo ogsaa langt mere omfattende end Løven om Tilsyn med Plejebørn.

Lovforslaget om Værgeraadsforsorg indeholder 10 Kapitler med forskellige Overskrifter, og alt hvad der hører ind under Værgeraadene, baade Tilsynet, Børns Fjernelse fra Hjemmet, Børns Anbringelse, Udgifterne, Sættelsen af Værgeraadene o. s. v., hvert Kapitel har sit bestemte Formaal. Her er jeg, kan jeg sige, i Hovedprincipperne enig med den højtærede Minister, men der er dog forskellige Paragraffer, som jeg har Lyst til at gøre en lille Bemærkning til.

Der staar i § 24, at foreløbig Anbringelse af et Barn maa ikke ske paa en Fattiggaard, og i § 38, at Børn ikke maa anbringes hos Personer, der nyder vedvarende Fattigunderstøttelse. Jeg finder begge disse Bestemmelser gode. Jeg finder absolut ikke, at man til Stadighed maa anbringe et Barn hos en Familie, der nyder vedvarende Fattigunderstøttelse. En saadan Familie har vist, at den aldeles ikke kan klare sig selv og ikke har haft Evne til at klare sig selv; hvordan skulde den saa have Evne til at opdrage Barnet saaledes, at det kunde klare sig selv, og det skulde dog være Formaalet? Vanskeligere kan det naturligvis være, naar et Barn pludselig skal anbringes ude paa Landet, og man ikke der staar med et Optagelseshjem eller et andet Hjem, der straks kan tage mod Barnet; saa kan det maaske være vanskeligt ikke en ganske kort Tid til kunne anbringe Barnet paa en Fattiggaard. Jeg finder, at det er rigtigt, man ikke gør det, men jeg indser, at der kan komme Vanskeligheder derved.

I Værgeraadsløvens § 71 er der foreskrevet Tilsyn med, at de Bidrag, der udbetales til Barnet, virkelig ogsaa kommer det til Gavn. Der skal altsaa være Kontrol ogsaa dermed, og Værgeraadet har ogsaa i denne Lov Ret til at gribe ind det Øjeblik, man opdager, at den Betaling, som ydes for Barnet, ikke virkelig kommer Barnet til gode.

Der er en Paragraf, som jeg synes kunde være ganske udmærket god — det er § 82 —, hvis der blot ikke var føjet en Betingelse til. Saa vidt jeg husker Udtalelserne fra det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke), er jeg her enig med ham; saa vidt jeg husker, omtalte han ogsaa denne Paragraf. Jeg vil ønske, at den Betingelse, der er stillet her, maa kunne blive fjernet. Det hedder nemlig, at i Til-

fælde af, at der i et Hjem er en fordrunken Fader, som til Stadighed viser Forargelse overfor sine Børn, og Børnene kommer til at lide under disse forfærdelige Forhold, kan Faderen tages bort fra Hjemmet og anbringes paa en Afvænningsanstalt i indtil 2 Aar, hvis Hustruen giver sit Samtykke dertil. Det er denne sidste Betingelse, som absolut skulde fjernes. Ellers vil Paragraffen blive ganske illusorisk. I de allerfleste Tilfælde vil en Hustru ikke være den, der er afgørende, naar hun staar overfor Spørgsmaalet om, hvorvidt Manden skal fjernes fra sit Hjem i 2 Aar. Hun vil være ængstelig, og disse Mennesker er tillige netop tidt meget inkonsekvente. Jeg har set saa mange Gange i min Virksomhed, at en Kvinde kan komme og være yderst opbragt over sin Mand, fordi han har behandlet baade hende og Børnene paa en brutal Maade. Hun har været optændt af Raseri mod ham, men kommer Øjeblikket, hvor han skal straffes, saa trækker hun sig straks tilbage; saa vil hun ikke være med. Her vil akkurat det samme blive Tilfældet. Hun vil være ængstelig for at tage Ansvar, og jeg kan ogsaa tænke mig, at hun kan være ængstelig for Følgerne, idet der senere kunde komme Vrede op i Manden, naar han atter kom tilbage, og saa kunde han lade det gaa ud over hende og Børnene. Jeg tror, som sagt, at denne Paragraf vil blive ret illusorisk, hvis den Bestemmelse opretholdes, at det er Hustruen, der egentlig er den afgørende. Jeg vilde beklage det meget, og det vilde blive til stor Skade for Børnene. Man kunde ellers tænke sig, at i et saadant Hjem, hvor Moderen er en ordentlig, proper og virksom Kone, kunde Børnene blive i Hjemmet, og det er dog det, der er det bedste. Saa længe man paa nogen Maade kan holde Børnene i deres eget Hjem, skal man ikke skille dem fra Forældrene. Der er jo nu en Gang et Baand mellem Forældre og Børn, som ikke findes i noget andet Forhold.

Medens jeg kan yde de allerfleste af disse Paragraffer min fulde Tilslutning og udtale min Tilfredshed med dem, er der et Forhold, jeg beklager uhyre meget, og det er, at den højtærede Justitsminister ikke har ment, at man her under Tilsynet med Børn og i Værgeraadsløven kunde faa en Paragraf ind, der forbød Børn Tobaksrygning paa Gaden. Da vi for adskillige Aar siden havde en Revision af Politivetægterne for ude paa Frederiksberg, gjorde jeg i Kommunalbestyrelsen alt, hvad jeg kunde, for at faa indsat et Forbud mod Børns Tobaksrygning paa Gaden, men det